

RECEPT NA ŠTASTIE

DEBORAH MCKINLAYOVA

Libri
FORTUNA

Original title: Deborah McKinlay: THAT PART WAS TRUE
Copyright © 2014 by Deborah McKinlay
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Cover design by Anne Twomey
Cover photograph of the Eiffel Tower with tulips
by D. Costa/Flickr/Getty Images

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2014
Translation © Zuzana Kamenská, 2014

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Katarína Slivková
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-284-3

Venujem svojmu otcovi.

Podakovanie

Ďakujem Alexandre Machinistovej
a Deb Futterovej.

Vážený pán Cooper,

asi by som s Vami mohla nadviazať kontakt priamo e-mailom, ale úsilie, ktoré treba vynaložiť na napísanie listu, ma aspoň prinúti opatrne voliť slová, lebo si uvedomujem, že ho adresujem spisovateľovi.

Chcela som Vám dať vedieť, ako veľmi sa mi páčila Vaša kniha Mŕtve listy. Scéna, v ktorej Harry Gordon je broskyňu (naklonil sa dopredu a jednou rukou si pridržel zelenú hodvábnu kravatu, zatiaľ čo kvapky broskyňovej šťavy mu pokrstili manžetu na druhom rukáve), mi do mokrého anglického dňa vniesla závan leta. Pripomenula mi takmer dekadentnú rozkoš, ktorú prináša konzumácia zrelého ovocia – čo je, nanešťastie, zriedkavosť.

S prianím všetkého najlepšieho

Eve Petworthová

Vážená pani Petworthová,

Ďakujem Vám za milé slová. Vždy ma nadchne, keď sa mi ozve nejaký čitateľ, a ešte viac ma poteší, ak dostanem list. (Čo je, žiaľ, zriedkavosť.) Súhlasím s Vašou poznámkou o ovocí. Aj my väčšinou jeme plody, ktoré pripomínajú skôr plast. Raz som čítal, že nezrelé ovocie je dobré len na to, čo vy Briti nazývate džem. Ja osobne džem nevarím, ale Váš list ma prinútil popremýšľať nad hodnotou úsilia, ktoré vkladáme do toho, čo robíme, preto to možno raz skúsim.

S úctou

Jackson Cooper

Prvá kapitola

„Ahooj!”

Jack ten pozdrav už poznal a inokedy by ho bol poriadne vytočil, ale o piatej poobede po dni, ktorý skoro celý strávil tým, že dumal nad nedávnym rozpadom svojho druhého manželstva, uvítal každé rozptýlenie. Bola to Lisa Milfordová, ktorá bývala oproti Jackovi na Sea Lane.

„Jackson, práve som sa dopytala o tebe a Marnie,“ povedala.

Bez pozvania vošla cez kuchynské dvere – ako veľa ráz predtým. Lisa rada rozprávala a v Marnie našla dobrú poslucháčku.

„Mrzí ma to,“ dodala.

Lisa si určite bola zahrať tenis, lebo mala na sebe športové minišaty. Bola to nízka, elegantná brunetka, ktorá by v takomto oblečení vyzerala ako bábika, keby neodhaľovalo spŕšku pŕh na jej nahých ramenách.

Jack s radosťou vyšiel zo svojej ulity, usmial sa na ňu a pozdravil ju oveľa priateľskejšie než zvyčajne. Lisu Milfordovú do-

vtedy vo svojom živote vnímal asi tak okrajovo ako vzdialené hučanie strojov, ktoré sa dalo poľahky ignorovať.

Dnes večer však spolu chvíľu stáli a potom sa posadili na drevené kuchynské stoličky. Trochu ich odsunuli od stola a otočili k sebe, takže sa takmer dotýkali špičkami nôh. Boli uvoľnení a zhovárali sa nezáväzne ako kamaráti alebo ako rodičia pred školou. Spájala ich spoločná skúsenosť. Lisu po dlhom ľúbostnom romániku opustil v lete manžel. Jack mal pocit, že by sa patrilo aspoň jej naliať.

Aj do druhej nohy.

Potom sa zdalo, že napriek jej nekonečnému rozprávaniu Jack vypol mozog a príroda presunula svoje volanie do iných častí jeho tela.

Lisa bola opustená a navyše už skoro tri roky pociťovala účinky príťažlivej osobnosti Jacksona Coopera, preto sa k nemu prisunula bližšie hneď po prvom malom náznaku náklonnosti, keď sa dotkol jej pása. Pri nalievaní tretieho pohára vína sa oňho náhodou obtrela a ďalej sa už nemusel veľmi snažiť. O niekoľko minút, keď ju šikovne položil na gauč, zakrytý modro-bielou dekou, odkiaľ Marnie rada pozorovala západ slnka – v miestnosti, ktorú realitný agent nazval záhradná izba a odvtedy tento názov nikto nepoužil –, sa Lisine dôkladne upravené ruky s nepopierateľným pôžitkom dotkli jeho hrude.

Hoci sa Jack oddal tejto ľúbostnej hre iba pre ukojenie svojich pudov, bol by v tom pokračoval, keby sa Lisa pri odstraňovaní poslednej prekážky ich telesných radovánok – spodnej bielizne – nebola dievčensky zachichotala. Ten zvuk v ňom niečo narušil. Zbystril zmysly. Vlastne presne naopak. Príroda, ktorá

predtým prebrala vládu nad jeho telom a dušou, nad ním odrazu stratila moc.

Lisa na okamih nechápala, čo sa stalo. Znova sa k nemu otočila a chvíľu ho zvädzala s rovnakou vervou ako predtým. Nakoniec sa však jej dych spomalil a upokojil.

„Jack?“ Zavlnila sa a pozrela naňho.

Jack sa jej zadíval do tváre. Z Lisiných očí naňho hľadela žena, obyčajná žena. Príliš ľudská. Prestal sa hýbať, zložil ju zo svojho lona a posadil sa.

„Prepáč, zlatko,“ poznamenal a odhrnul si vlasy z čela. Vstal a vymotal sa z jej objatia.

Nahá a vystretá Lisa sa nebadane zachvela a hlesla: „Neboj sa, Jack. Ja nie som lesba.“

Jack na ňu len nemo hľadel.

„Marnie bola pravdepodobne vždy inak orientovaná,“ dodala rýchlo a asi si myslela, že to znelo súcitne. „Ľudí nezmeníš na homosexuálov, už sa takí narodí.“

Jack si bez slova zapol nohavice a zdvihol zo zeme Lisine športové minišaty.

„Vďaka,“ povedala, keď jej ich podal, ale namiesto toho, aby sa obliekla, pritisla si ich jednou rukou k prsiam. „Možno by sme mali ísť ku mne,“ navrhla, „a uvoľniť sa. Mohli by sme si dať pohárik a posediť si vo vírivke alebo niečo také.“ Naklonila sa k nemu a povzbudivo mu priložila k lícu jemnú dlaň.

Jack ju chytil za zápästie, zdvihol jej ruku, akoby vyťahoval húsenicu zo šalátu, a vymanil sa z jej zovretia. „Dnes nie,“ odvetil. Potom sa usmial, aby svoje slová zmiernil. Len čo

sa Lisa začala konečne obliekať, uľavilo sa mu. Keď sa zohla po spodnú bielizeň, rozhádzanú po zemi, vyzerala malá a zraniteľná.

„Veľmi ma to mrzí, zlatko... mohli by sme niečo podniknúť cez týždeň. Zavolám ti.“

„Sľubuješ?“ spýtala sa.

„Sľubujem,“ pritakal.

Keď jej otvoril dvere, ešte si uhládzala šaty na bokoch.

O niekoľko hodín vybral oveľa opitejší Jack z hornej zásuvky veľkého dubového stola vo svojej pracovni pohľadnicu. Na jednej strane bol obrázok mora, úchvatnej tyrkysovej masy. Očami však zabľúdil k červenej loďke, načrtnutej v pravom hornom rohu. Bol to pekný výjav. Išlo o reprodukciu olejomaľby jeho ďalšej susedky Julie Hepplewhitovej. Na Melon Walk mala ateliér spojený s galériou. Jack si všimol, že takých miest je odrazu v Hamptons a najmä v Grove Shore plno. Všetky sú nápadne malebné a pôsobia trochu silene, hoci Julina galéria na Melon Walk bola lepšia než väčšina ostatných. Ona aspoň vedela maľovať.

No keď si teraz prezeral jej dielo vo svetle lampy na čítanie, nevynoril sa v ňom jasnejší a živší obraz Julie. Bola preňho nudnou korisťou, opakom tohto prerušeného, vášnivého vzplanutia. Veľmi ľahko ju dostal z nočnej oslavy rovno do postele. Nestálo ho to viac námahy než zaväzovanie šnúrok. Obaja na tento incident skoro zabudli. Ak Jack zabľúdil do galérie za skupinkou turistov alebo len tak bezdôvodne v niektorú všednú sobotu, aby si obzrel steny a kúpil niekoľko pohľadníc, Julie sa

naňho usmiala, a keď mu nablokovala tovar, povedala: „Čau, Jack.“ On odvetil: „Čau, Julie.“ Skrátka nuda.

Jack pomaly obrátil pohľadnicu, vybral čierne pero z prázdnej nádoby od kávy, kde ich vždy mal pripravených aspoň tucet, a napísal:

*Milá Eve Petworthová,
ste kuchárka?*

Jack Cooper

Ďaleko od ruchu veľkomesta, v dome, ktorý bol ako z reklamy na anglický vidiek, posunula Eve Petworthová strieborný rámik s fotografiou o niekoľko centimetrov doľava, aby mohla na zriedka používaný klavír položiť baňatú krištáľovú vázu. Na chvíľu si bezmyšlienkovite priložila k tvári žlté puky. Išlo však iba o akýsi podvedomý reflex. Bola príliš ustarostená, aby vnímala ich vôňu. V každom prípade vôňu ruží – druhu *golden celebration*, ako by vám povedala – poznala rovnako dobre ako arómu včelieho vosku, bobkového listu alebo citrónovej kôry. Potom sa otočila a zadívala sa na Izzy.

Izzy vošla za matkou do izby a ráznym krokom podišla k oknu. Odstrčila závoru a prudko ho otvorila, akoby cezeň chcela vyletieť.

Eve pokorne vyčkávala, ani keby sa na chvíľu stala dieťaťom a Izzy rodičom, kým jej dcéra nepovie, čo má robiť. Nemusela dlho čakať.

„Dáme si campari,“ vyhlásila Izzy. Slnéčné svetlo za ňou zdôrazňovalo, aká bola blondáva.

Eve si pomyslela, že Izzine neskrotné plavé vlasy vzbudzovali mimoriadnu pozornosť v porovnaní s jej vyblednutou gaštanovou hrivou.

„Áno,“ odpovedala. Nenávidela campari.

Potom zjedli zapekané bažantie mäso. Eve ráno vybrala vopred pripravené jedlo z mrazničky, vyklopila ho z plastovej nádoby a zohriala ho bez toho, aby venovala pozornosť odkazu, ktorý vlastnoručne napísala na obal: *Omáčku treba dochutiť*. Už po prvom skúšobnom hlte jej napadlo, že omáčke naozaj čosi chýbalo. Na lyžičku nabrala trochu soli zo striebornej soľničky a posypala si jedlo na tanieri, ale ani to nepomohlo.

Izzy omáčku nekomentovala, len podvedome nesúhlasne poznamenala, že zapekaný bažant by sa mal podávať skôr v zime než v júni. V tom mala, samozrejme, pravdu, no Eve zistila, že ju opustila všetka sila a vôľa variť na túto príležitosť. Pripomínali si totiž výročie úmrtia Evinej mamy a Izzinej starej mamy. Virginia Lowellová umrela presne pred dvanástimi mesiacmi v slnečné a chladné popoludnie, podobné tomu dnešnému. Bol to Izzin nápad, aby si tento deň pripomínali.

„Mami, prídem za tebou,“ povedala, vlastne skoro zakričala pred týždňom do telefónu v Londýne.

Eve počula rušnú premávku za dcérou a predstavila si, ako sa Izzy v módnom kostýme ponáhľa z jedného dôležitého stretnutia na druhé, pričom napreduje ako ušľachtilý plnokrvník.

„Mali by sme si spolu dať aspoň dobrý obed. Nemôžeme sa správať, akoby to bol obyčajný deň.“

Eve v jej slovách počula výčitku a súhlasila ako vždy, keď išlo o Izzy, ktorá rýchlo ukončila hovor a nechala Eve s hluchým telefónom pri uchu. Plán bol hotový.

Teraz sa Izzy obrátila k čelu stola. Zo svojej detskej izby, v ktorej bývala počas návštev, priniesla fotku starej mamy a oprela ju o stoličku, kde mal sedieť jej duch – pôsobila ako veniec vo svätyni –, aby na ne dohliadala, kým jedli. Zdvihla pohár k vitálnej tvári na fotografii a povedala: „Čin-čin, drahá.“ Potom stoicky potlačila slzy.

Eve vedela, že smrť starej mamy Izzy nielen zlomila srdce, ale ju aj šokovala – iba zriedkavo sa stalo niečo, čo Izzy nechcela.

„Veď bola mladá,“ opakovala neveriacky stále dookola, keď jej Eve telefonicky oznámila tú smutnú správu, hoci Virginia mala skoro osemdesiat. Samozrejme, svoj vek nikdy otvorene nepriznala a nikto, s kým sa stretla, by ho neuhádol. Až do konca bola krásavica.

Virginia žila s Eve, svojím jediným dieťaťom, posledných sedem rokov, no Evin dom napriek siedmim spálňam, štyrom kúpeľňam, veľkej kuchyni a niekoľkým obývačkám nikdy neposkytol dosť priestoru pre obe. Bola to otázka osobností. Virginia mala osobnosť za štyroch. „Nechala som si aj tú tvoju, drahá,“ povedala viac ráz svojej dcére. Hoci Evina matka bola krásna, vtipná a rodená bonvivánka, niekedy sa správala ako poriadna mrcha.

Eve, ktorú veľmi skoro opustil manžel, presne ako Virginia predpovedala, sa o svoju mamu neúnavne a poctivo starala a obeťovala tomu svoju slobodu, sebadôveru aj sebaúctu. O tieto veci ju však Virginia okrádala od narodenia a najmä odvtedy, čo Evin

otec umrel na infarkt – túto tragédiu prijala jeho manželka rýchlo za vlastnú bez ohľadu na ich naštrbené manželstvo –, keď mala Eve päť rokov.

Počas Virgininho vdovstva sa v jej živote objavili niekoľkí milenci a na chvíľu aj druhý manžel, ale skutočné city v nej prebúdza len Izzy, v ktorej sa videla. Dnes sa chcela Izzy posadiť s campari von, no keď jej Eve vysvetlila, že iba deň predtým dala natrieť záhradný nábytok, a preto bol stále lepkavý, pokarhala ju hlasom, ktorý znel, akoby k nej Virginia prehovorila zo záhrobia: „Mala si to urobiť cez Veľkú noc.“

Keď sa nad tým Eve zamyslela v tichu elegantnej jedálne, nedokázala si vybaviť ani jedinú ozajstnú nehodu medzi svojou matkou a dcérou. Mnoho ráz sa pohádali. Bolo veľa dní, keď sa jedna sťažovala na nedostatky tej druhej. Ich hysterické výstupy však ustali rovnako rýchlo, ako vypukli. Boli v presile a nakoniec Eve opäť ignorovali.

Po kúsku citrónového koláča, ktorý sa k tomuto ročnému obdobiu hodil viac, a nestrannom rozhovore pri káve o ich odlišných zážitkoch s Virginiou – minimálne Eve sa k tejto téme vyjadrovala dosť opatrne – sa Izzy vybrala na návštevu ku kamarátke zo školských čias a Eve s úľavou odniesla riad zo stola.

Gwen v ten deň už odišla, a tak Eve opláchla tanieri a vložila ich do umývačky. Gwen často hovorila, že netuší, za čo ju Eve platí, keďže v poslednom čase pre ňu v dome nebola skoro žiadna práca. V skutočnosti však obe vedeli, prečo Eve dávala Gwen peniaze, aby prišla trikrát do týždňa z dediny k nej domov. Odvďačovala sa jej tým za milú a oddanú spoločnosť.

Keď bola kuchyňa pekne uprataná a zmenila sa na obraz samotnej Eve, hoci by si to sama nikdy nevšimla, posadila sa za kuchynský stôl pod oknom s výhľadom na slivku a z hnedého koženého obalu, do ktorého si odkladala vystrihnuté recepty, vybrala pohľadnicu od Jacksona Coopera – od Jacka – a znova si ju prečítala.

Potom prešla do knižnice a posadila sa za starožitný písací stôl, na ktorom písala pozvánky na Izzine krstiny, podpisovala rozvodové listiny a zostavovala zoznam jedál na mamin kar. Otvorila tenký modrý notebook, ktorý jej Izzy kúpila na Vianoce. Na internetovej stránke bola jeho e-mailová adresa.

*Drahý Jack Cooper,
nie, neživím sa varením.*

Eve Petworthová

Varíte z lásky?

Jack

Pre pocit istoty, pokoj a útechu. Vy?

Z lásky.

Jack si priložil pivo k perám a vystrúhal grimasu. „Prestaň kupovať túto žbrndu, Dex, alebo ju aspoň nevláč ku mne domov. Mám pocit, akoby do toho niekto našťal. Prines mi radšej nejaké európske, lebo to chutí ozaj ako pivo.“

„Dnes večer maj so mnou strpenie, Jack.“